

A Reálnak is van fiókcsapata... Keszeg

Nem akarom Ádámnál, Évánál kezdeni a mondandómat, ezért csak 13 évet lépek vissza a múltba. A magyar foci Mohácsa a marseilles-i csehszlovákoktól elszerezett 4-1-es vereség volt, 1969 decemberében. Különösen fáj azért volt ez a vereség, mert hosszú idő után VB-szerepléstől fosztotta meg a magyarokat, no meg azért is, mert elég váratlanul kellett találkozunk a hanyatlással.

Marseilles-ig igazán jó eredményekkel dicsekedhettünk a 60-as években: világbajnokságon legyőztük Angliát (1962, Chile), Brazíliát (1966, Anglia), aztán KK-győzelmek egész sora bizonyította a magyar labdarúgás erejét (ez akkor még érték volt), sőt aranylabdás futballistát is kitermelt a jó magyar foci (67-ben Albert Flórián). Néhány klasszissal is rendelkezünk, akik — ha kellett, mindig hozták magukat: Flórin kívül Bene, Farkas, Mészöly.

Aztán egyszerre csak beváltatlan reménysegek kerültek a klasszisek helyére, olyanok, akik csak olykor-olykor voltak már képesek hozni a tudásukat: Zámbo, Dunai II., Kocsis Lajos, Szőke, Branikovics, aztán Váradi Béla, Kereki, Fekete, majd a maiak: Nyilasi, Törőcsik, Kiss, Izsó és még sorolhatnám.

Táppénzes foci

A magyar foci másfél évtizedes agonijára nagy múltú egyesületeket döntött a betegágyba. A táppénzes foci legszakavatottabb előadója éppen városunk reprezentáns csapata, a SZEOL AK volt. (Összes elődjével.) A város minden vérbeli szurkolója kíváncsi a foci jövőjére, akik a játékosoknak a nevet, akik másfél évtized alatt itthagyták a csapatot. Vagyis azokat, akiket nem tudott megtartani a város, az egyesület.

Innen származott el Kozma Mihály, akiből sokszoros válogatott lett, bajnoksapat kapitánya, egy ideig idegenlégiós. Vele távozott annak idején Pusztai László, a Honvéd majd a Fradi válogatott jobbzsélsője, aki jelenleg az FC Eisenstadt csapatában rugja a gólokat. Már Görögországban véd Gurdár, az egykori magyar bajnok, világbajnokságon járt kapus. Az egykori utánpótlás-válogatott Virágh és Birinyi is mesze jár Szegedtől. A városunkból eltávozott Lazsányi most a Csepel válogatott-kerettag játékos. Hojszák még évekig élvonalbeli játékos volt Dunaújvárosban, miután elhagyta Szegedet. Egervári bronzérmet szerzett a Mezey-féle MTK-ban, Garics még ma is a Haladás csapatkapitánya. Szegeden focizott még az azóta eltűnt, óriási tehetség Imri, a már visszavonult Antal, a Diósgyőrből is továbbállt Kádár.

De sorolhatnám még a jellemző eseteket: Pataki úgy maradt meg emlékezetünkben távozásakor, mint körülményes, lassú középpályás, aztán Dalnoki keze alatt a Fradi leggyorsabb játékosa lett, Liverpoolban és a KEK-döntőn is szívhöz jutott. Kutasi, vagy balhátvéd elődje, V. Tóth a

Szegedi Vasutasból úgy került a SZEOL-ba, hogy előtte több száz kilométeres kerülőt tett. Kutasi hat évig játszott Diósgyőriben, V. Tóth egy évet volt kénytelen eltölteni az MTK-nál, hogy észrevegyék.

A SZEOL nem tudta tehát megtartani játékosait, az elmenők helyére pedig — utánpótlás híján — máshonnan volt kénytelen igazolni lakásra, pénzre, egyetemre vágyókat. (Utánpótlás híján — szól a megjegyzés. Éppen egy 1969-es Népsportban nyilatkozta Machos Ferenc, hogy két egyesületnél van igazán jó utánpótlásképzés: a KSI-nél és a SZEOL-nál. Ebből vajmi keveset profitált a csapat.)

Az utóbbi időben — ebben az önrabló gazdálkodásban — nemcsak az NB I, hanem egy szegedi csapat, a DÉLÉP is példát mutatott első számú egyesületünknek. Az építők az utóbbi 5-6 évben legalább 30 játékost vásároltak magasabb osztályból, akiket aztán — egy-két kivétellel — rövidesen el is engedtek. Ez idő alatt csupán egyetlen saját nevelésű játékos tudott bekerülni a kezdő tizenegyre! Jellemző Márton esete, akit azért zavartak el a SZEOL-tól, mert többször italos állapotban jelent meg az edzéseken. Erre lecsapott rá a DÉLÉP SC, mondván: ez kell nekünk, ez a mi emberünk, képzett játékos! Mennyi pénzbe kerülhet ez a lakásokat építő ipari vállalatnak? És a lakásvásárlóknak?

Egy olcsó megoldás

A játékosvásárlás bizony nem olcsó mulatság. Egy idejében 3-4 új játékost minden NB-s csapat igényel. A költségek (lépési díj, nevelési költség térítése, költöztetés, lakás, kenőpénz stb.) százezres, de még inkább milliós összegeket tesznek ki. A játékosok nevelése házon belül viszont ennél olcsóbbnak ígérkezik és ki-fizetődőbbnek is. Nem beszélve arról, hogy a vásárolt játékosok többnyire nem állítanak elő „értéket”, focinyelven szólva: nem szagatják szét a szerelést magukon nagy igyekezetükben.

Régi igazság, hogy a saját nevelésű, jól menedzselte játékos sokkal jobban átéri a csapatba és szurkolói iránti felelősséget, mint a nagy összegért elcsábított „idegen”. Különösen nálunk lenne nagyon fontos feladat az értekek egyesületen belüli megőrzése, ha már nincs kidolgozva (és talán nem is lesz) olyan premizálási rendszer — és olyan vezetési modell —, amely hatékonyan ösztönözné a játékosokat. Nyugat-Európában sok egyesület tart fenn úgynevezett fiókcsapatot, amelyből bármikor kiemelhetik azokat a játékosokat, akik azt megérdemlik. A Real Madridnak is van egy másodosztályú fiókcsapata (a Castilla), pedig közismert gazdagsága miatt talán nem is lenne rászorulva ilyen takarékosságra. Képzeliük el, ha például a SZEOL is létrehozna egy ilyen fiókcsapatot, milyen előnyökhöz juthatna! Vegyük sorba:

— Olcsó utánpótlást biztosítá-

na a „nagy” csapatnak. Hogy kikből? Azokból a különböző csapatokba kölcsönadott, ifiből kiöregedett játékosokból, akik így kikerülnek a mindennapos ellenőrzésből, sőt többnyire kedvüket is vesztik az alacsonyabb osztályú csapatokban. Ezekhez még jöhetnek azok az egyetemisták (ne feledjük: a SZEOL az egyetemé is), akik hazulról Szegedre kerülve helyi ismeretek hiányában, a tanulnivaló gyors megnövekedését látva inkább szögre akasztják a csukát. (Ismerek nem egy olyan NB II-t is megjárta egyetemistát, aki itt már csak a kispályán való szereplést vállalja. Egyik-másik megpróbálkozott helyi csapatokkal, de kiutálták őket, mert délutáni szemináriumra, vizsgaidőszakra hivatkoztak, amikor nem tudtak edzésre járni. Pedig tudásuk alapján bármelyik Területi bajnokságban szereplő csapatban biztos helyük lenne. Egy részüket — sportszerűtlen életmód és edzéskihagyás miatt másodévesen már csak feleannyira képesek, mint ifista korában. Aztán elkedvetlenednek, abbahagyják. Egy másik csoport viszont nem szakít a játékkal, nap mint nap pályára lép: Radnóti hétfőnkön, Vigadó Kupán, Egyetemi Bajnokságon, Kari Bajnokságon, bulimeccseken. De ez már nem az igazi...)

— Ezek a játékosok bármikor kiemelhetőek lennének a fiókcsapatból, amikor csak szüksége van rá a SZEOL-nak. Mivel ez a képzeletbeli fiókcsapat Szegeden játszana — lehetőleg közös szervezésben az első csapattal —, mindig szem előtt lenne, helyben lehetne figyelni, ellenőrizni. Ez persze látszatra hasonló lenne a tartalékcsoporthoz, de nem olyan langyos bajnokságban szerepelne, akár a Területi bajnokságban — ha oda feljutna —, akár a második ligában.

— A fiatalok Szegedhez való kötődése megmaradna. Azok a játékosok, akik a SZEOL-ban végigjárták a számléltárát, de ilyen-olyan oknál fogva még nem elég érettek az NB I-re (idealizáljunk!), nem szakadnának el a csapattól, 20-22 évesen is — tulajdonképpen — a SZEOL játékosai maradnának, a köldökszínór így nem szakadna el.

— Egy ilyen csapat szerepeltetése a megyei I. osztályban körülbelül egy, a Területi bajnokságban hozzávetőleg kettő megvásárolt játékos árába kerülne.

— Az edzőt, intézőt a SZEOL fizetné, a szakosztály vezetőjét annak függvényében premizálná, hogy hány játékost tud adni az első csapatba. Mivel fiókcsapatról lenne szó, a szerelést a SZEOL biztosítaná. Az edzéseket — figyelembe véve az egyetemisták elfoglaltságát — az esti órákban kellene tartani (nem egy világitással bíró pályája van a SZEOL-nak).

Lehet, hogy szerződésjogiilag létre sem jöhet ilyen kapcsolat egyesület és „fiókvállalata” között Magyarországon. Az is lehet, hogy a SZEOL vezetői elengedik fölülük mellett ezt a javaslatot. De szép álmom. Szerintem.

(dlusztus)

Nem, nem a „Csali” című horvádszámú írótt változata következik. A Szegedi Volán kézilabdázóját Szabadits Zoltánt becézik „Keszeg”-nek — bizonyára „drabáisi” alkata miatt. A jelek szerint az FTC-ből érkezett balszélső rövid idő alatt becsémpészte magát a nagygényű szegedi közönség szívébe.

„Ez aztán a páfordulás — mondja. Ahhoz képest, ahogy utáltak Szegeden fradista koromban — szidták, leköptek —, úgy érzem, most még kedvelnek is.”

A szőke, bajuszos kézilabdázó 1966-ban játékosborzó útján került a zöld-fehérekhez. „Természetesen” focista akart lenni, de a kézilabdához irányították.

„Rávezető évek következtek, szép lassan neveltek a kézilabdára. Végigjártam a számléltárát, soha nem tartottak tehetségesnek, először talán az ifi I-ben mondták: lehet belőlem valami.”

Még ifistaként pályára lép NB I-es mérkőzésen is. „Első gólimat a Szegedi Volánnak löttem.” A harmadik meccs után állandó kezdőember. 1976-ban beavogatják az ifik legjobbjai közé. 1977-ben részese az eddig legnagyobb magyar junior kézilabdásikernek: ezüstérmesek a VB-n.

● És mi van a felnőtt válogatottal? Ez kicsit kesernyés téma...

— 77-től válogatott — kerettag voltam, de komolyan soha nem vett számításba Faludi Mihály. Csak íjesztgettem velem Kenverest és Kontrát. Öt év alatt 22-szer játszottam a válogatottban — kézilabdában ez semmi. Minden edzőtáborban ott voltam, végül világversenyre soha nem vittek ki. Hogy ez milyen érzés? Képzeld el, hogy teljes erőddel készülsz valar-ire, s az utolsó pillanatban mindig azt mondják: kösz, nem kellesz.

● Miért jöttél Szegedre?

— Újítani szerettem volna az életformámon, s Szeged volt az egyetlen város, ahova szívesen mentem volna.

● A Fradi persze nem adott ki...

— Ott nevelkedtem, talán furcsa is lett volna, ha azt mondnák: na menjél fiam!

● Megérté a váltás?

— Erre majd tíz év múlva válaszolok, jó?

Egy évet kellett volna várnia, de csak egy fél lett belőle. Közben ugyanis fölverték az Egészségügyi Főiskolára, s így igazolható lett, játszhat a Volánban. A sport furcsa szabályait ismerők persze fífikás húzásnak könyvel-

ték el, hogy a válogatott kézilabdás a védőnőképzőre jár... De a „Főszereplő” is mosolyog, amikor szóba kerül az „iskola”.

— Kicsit feltűné vagyok egyetlen fiúként a főiskolán. Először nagyon furcsa érzés volt. Megszoktam...

Vieszakanyarodunk a kézilabdához.

● „Zaklatott” idegállapotúnak látszol a pályán. Sokat vitázol a bírókkal is.

— Szinte kilépek önmagamból, amikor a pályára lépek. De enélkül a játék sem menne. Tudom, főlősleges dolog, hogy a bírókkal dumálok, erről le kellene szoknom.

● Csapatársaiddal milyen a kapcsolatot?

— Jó!

● Tóth Gézával is? Rá ugyan is sokszor „haragos szemekkel” nézel, amikor nem teszi tovább a sarkokba a labdát...

— Ez csak a pályán probléma, amit meg szoktunk beszélni. Különben jóban vagyunk.

● Jelent-e változást számokra, hogy Kovács Lászlót hívták meg a válogatott élére?

— Végre egy olyan ember került oda, aki emberileg is szakmailag is becsülendő.

● Személyesen beszéltél vele a válogatottságról?

— Igen. Megmondta, hogy számít rám, én vagyok nála a balszélső helyen az első ember, de ha nem változtatok az életmódomon, kihaq a csapatból. Híre ment ugyanis, hogy néha kimaradok. Nem mondom, erre én is alapot adtam, de — és ezt az edzőim nem akarják elhinni — mióta meakezdődött a felkészülés, megváltozott az életmódom.

● Hallgatsz-e Kovács László szavára?

— Maximálisan elfogadom, úgy érzem, ő az az ember, akire érdemes hallgatni.

● Amikor majd „Szabadits-nagyapa” az unokáknak beszél kézilabdás-sikereiről, mit szeretne nekik elmesélni? Azaz: mivel lennél előgedett válogatott szinten?

— Nagy bügyám egy jó olimpiai szereplés. Mondjuk dobogós...

Azt már meg sem kérdeztem Szabadits Zoltántól: hogy érzi magát Szegeden, sikerült-e beilleszkednie, Pár héttel ideérkezés után már a sportcsarnok büféjében „segédkezett”, mindenhol barátok veszik körül, látszik rajta, nem elveszett ember. Reméljük, a válogatott számára sem lesz többé az.

BALOGH TAMÁS

Kupagyőztes: a TTK

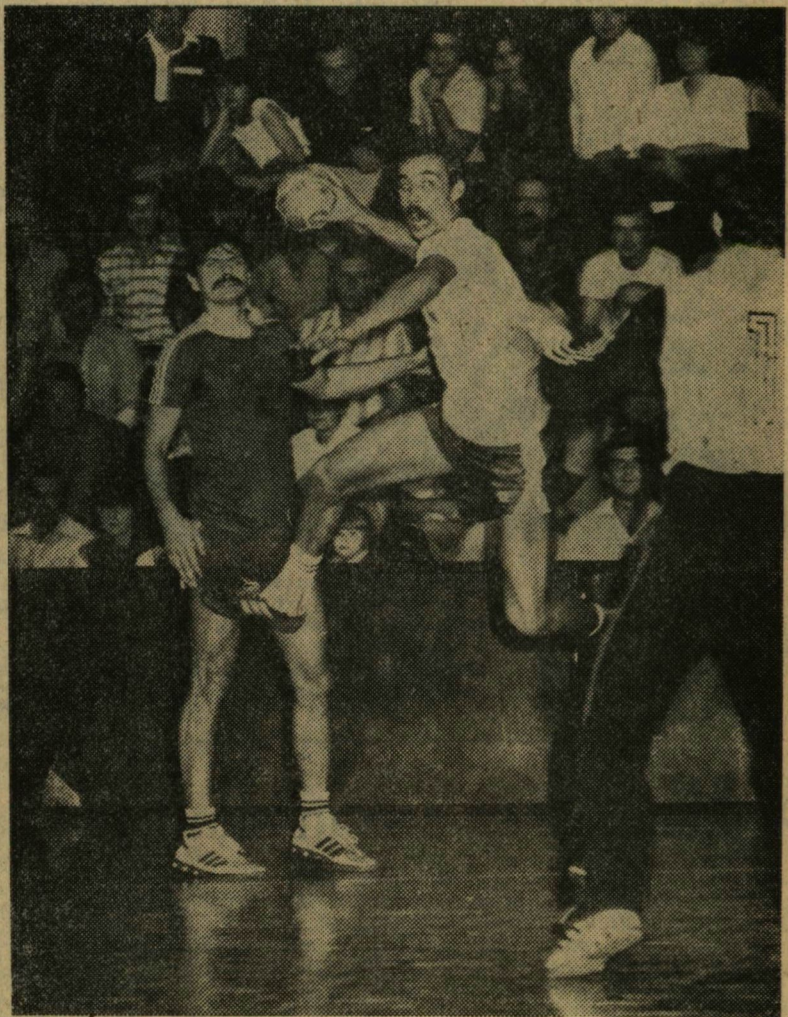
Végre hát, befejeződött... Bizony, alaposan elhúzódtak a „Szegedi Egyetem Kupa” kispályás foci-torna küzdelmei, míg végülis szeptember 30-án, délután 3 órakor Balogh Tamás szavára kezdetét vette a befejező összecsapás a TTK és az Alsóvárosi Büfé Klub csapatai között. A döntő első félideje egyenlő erő küzdelmet hozta, kevés focival. Mindkét csapat óvatossá, biztonságos játékra törekedett támadójátékuk pedig többnyire esetleges és eredménytelen akciókban merült ki. Szünet után a természetudományi bar csapata rögtön vezetést szerzett, majd — néhány gyors akcióval szétzilálva a főiskolások védelmét — további két góllal növelte előnyét. Ekkor már az ABC is vezetett jónéhány gólvesztéses támadást, a kapuba találniuk azonban csupán egyetlen alkalommal sikerült. Bár a főiskolások csapatnak is — főként a második félidőben — számos gólhelyzete adódott, a TTK csapata meggyőzőbb mezőnyjátékával s kapu

A győztes TTK-s csapat tagjai (Fotó: B. Tóth)

előtti határozottságával jobb volt ezen a mérkőzésen, és teljesen megérdemelten szerezte meg a végső győzelmet, 3-1 arányban. A győztes csapat tagjai: Szabó István (csapatkapitány), Stöckler Nándor, Bahner Géza, Dömötör Imre, Mike János, Horváth Péter, Arató Tamás, Pusztai Pál, Tóth

Nándor, Podlipszky Ervin, Ruzsa Sándor. A második helyezett ABC csapatát másodéves, főiskolások alkották: Dér András (csapatkapitány), Szarvas Mátvás, Hornyák János, Tóth György, Sztrenki Pál, Koszta László, Nyerges Benjámin, Horvát László, Juhász László, Takács József.

Pillanatok kérdése és rezeg a háló. Horváth G. „aggódik”, Szabadits már kinézte magának” a legjobb sarkot. Bartalos B. még megpróbálkozik a háritással. (Benyhe János felvétele)